Приключенията на Фетко

Разказа Фани Цуракова
Нарисува Спас Спасов

Издателство „Фют“

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ФЕТКО
© Издателство „Фют“, 2023
Автор Фани Цуракова
Художник Спас Спасов

ISBN 978-619-199-931-6

Съдържание

Глава първа
Фетко изчезва 5

Глава втора
Фетко се запознава с гълъбите 13

Глава трета
Фетко попада при лисицата и лисугера 23

Глава четвърта
Фетко в ръцете на ловеца 33

Глава пета
Фетко в плен 39

Глава шеста
Фетко в дупката на зайката 45

Глава седма
Перипетиите на Фетко в реката 57

Глава осма
Фетко се натъква на костенурката, а преди това – на голям креслив орел 67

Глава девета
Фетко среща Поорет 77

Глава десета, или
ЕПИЛОГ 87

Глава първа

Фетко изчезва

Както много истории, така и тази започна в една прекрасна пролетна утрин. Слънцето проврял лъчи през прозореца, Тончето отвори очи, скочи от леглото и зашляпа с боси крачета към кухнята. Миришеше на палачинки, което означаваше, че е събота. Майката на Тончето беше забъркала палачинките рано-рано, а сега садеше цветя в градината – виждаше се през отворената към двора врата.

Първата работа на Тончето беше да иде при Фетко, но завари хамачето на порчето празно, а любимият му пастет в купичката стоеше почти недокоснат.

Отначало Тончето не се притесни – Фетко имаше навик да се промуши някъде и да спи с часове. Само че сега той не се появи нито през този ден, нито през следващите дни, а храната му стоеше все така недокосната.

Търсиха го навсякъде. Обходиха квартала и полето зад къщата, разлепиха снимката му с обещание за награда по уличните стълбове, разпитаха съседите, а Фетко все го нямаше.

– Защо е избягал? – за кой ли път проплака една вечер Тончето.

– Не е избягал, тръгнал си е – отвърна баща ѝ, когото децата в махалата знаеха като чичо Иван.

– Няма ли да се върне? – попита Тончето.

Баща ѝ сви рамене.

– Не знам – каза той. – Тъжно е, когато някой не се връща, но може и да не е чак толкова тъжно, ако знаем какво се е случило с него. Ето какво мисля, че е станало с нашето порче – заразказва той, а момиченцето се сгуши до него. – Знаеш, че като всеки пор, макар и домашен, Фетко е много любопитен. Забелязал е открехнатата врата на кухнята, промушил се е през нея и се е озовал в градината. Знаем, че е ходил там много пъти, но сега е бил сам. Тебе те е нямало, майка ти е била заета с цветята и не го е забелязала. На Фетко му е харесало, че никой не му обръща внимание, покатерил се е на крушата по ето този клон – показа бащата на Тончето, – после е стъпил на оградата, после се е спуснал по джанката и вече е бил на полето...

***

И наистина – по клоните на крушата, а след това по ствола на джанката Фетко се озова в полето зад оградата на къщата. Тревата беше висока точно колкото му харесваше – хем той да вижда какво става наоколо, хем тя да го скрива.

Птиците в съседната горичка пееха с упоение и Фетко разбра, че според тях всичко наоколо е спокойно. Нослето му се изпълваше с чудни нови миризми, а пролетното слънце приятно топлеше лъскавата му козина.

– Прекрасно е, че живеем в края на града! – радваше се Фетко. – И колко е хубаво без каишка! Никой не ме дърпа и не ми нарежда: „Фетко, тук!“, „Фетко, не там!“, „Фетко, ще се изцапаш!“– имитираше той гласа на Тончето. – Ха̀, бръмбарче! И личинка! – порчето отклони вниманието си към вкусната закуска.

След малко то неусетно стигна до едно поточе, където намери паднало дърво с малка хралупа и реши, че е по-удобна от хамачето му в дома на Тончето.

– Време е за дневната дрямка – прозя се Фетко и още преди да се е настанил както трябва, заспа.

Спа непробудно сред ромона на ручейчето и кукувичата песен над главата си, без да чува нито стъпките на преминаващия таралеж, нито проскърцванията на дървояда.

Като всички порове, питомни и диви, Фетко предпочиташе да будува нощем и да спи денем. И когато над гората започна да се спуска тъмнина, а листата на дърветата зашумоляха от вечерния ветрец, той протегна гъвкавото си тяло, отвори очи, прозина се сладко и промърмори доволно, дори самодоволно:

– Ох, не мога да ги разбера хората! Спят нощем, а не денем! А като заспиш през деня, бързат да те събудят, за да те питат дали спиш! И най-вече Тончето: „Фетко, защо не си в хамачето? И защо си се скрил зад библиотеката?“

Като продължаваше да мърмори, Фетко се измъкна от хралупата, протегна се още веднъж и направи откритието, че личинките не засищат много.

– Преди да изляза, трябваше да закуся по-добре. Чудно, преди да излезеш, си сит, а като излезеш, огладняваш! – разсъждаваше той все така на глас, защото от живота с хората се беше научил на известна бъбривост.

Гладът поизостри интереса му към околността, той се изкачи на едно самотно дърво и се огледа. В здрача в края на полето се виждаше къща.

– Какво ли има там? Не е лошо да проверя. Хм... Не свети... Ако има хора – свети, ако няма, не свети! – гласеше следващото му разсъждение.

Тревата не му пречеше да следва набелязаната посока, а и той от време на време се изправяше на задните си крака, за да огледа докъде е стигнал. Високо в смраченото небе все още кръжеше ястреб и Фетко, макар никога да не бе виждал ястреби в дома на Тончето, все пак някак си знаеше, че приятелството с ястреба би било трудна работа, и гледаше да не мърда прекалено тревите. Тук е редно да споменем, че още в началото на разходката си той отбеляза липса на паркет и плочки по полето. Затова пък имаше в изобилие камъчета и бучки пръст, които го гъделичкаха и засядаха между пръстите му, докато посвикне.

Пристигна жив и здрав пред къщата, огледа я и реши, че като възпитана фретка е редно да влезе през вратата, макар един от прозорците да беше открехнат.

„И да е имало хора тук, е било отдавна“ – реши Фетко, най-вече защото никъде вътре не видя купички с храна, а лапите му оставяха следи в дебелия слой прах по пода. Наоколо беше тихо и пусто, затова пък от тавана се чуваше шум от стъпки, пляскане на крила и гукане.

– Ще ида да видя кой е там! – реши Фетко и без да му мисли много-много, се изкатери по дървената изпочупена стълба. – Колко съм млад и силен! Как се провирам! Как се промушвам! – не пропусна да се похвали той пътьом.

Глава втора

Фетко се запознава с гълъбите

На тавана на изоставената къща бяха свили гнездо два гълъба и отглеждаха там малките си. Появяването на Фетко беше забелязано първо от гълъбицата.

– Ой! – изписка тя. – Какво е това?

– Пор! – отвърна гълъбът.

– Ще ни изяде гълъбчетата! – продължи да пищи гълъбицата.

– Спокойно. Ще се престоря на ранен, за да отклоня вниманието му от теб и децата!

Гълъбът излетя от гнездото, падна – като да нямаше никакви сили – на пода, почти пред муцуната на Фетко, и заподхвръква с едно крило към най-отдалечния от гнездото ъгъл на тавана.

– Добър вечер! – поздрави Фетко, както се беше научил при хората. – Да не ви събудих?